

Šy-li špěwał,
 Šilnje džěłal,
 Štrowja cze
 Šmójšny statoł,
 A mój šwjatoł
 Šradny je.

Sa staw šprózny
 Napoj móžny
 Lubošć ma;
 Bóh pať šwěrnny
 Ššes spať měrnny
 Čzerštwošć da.

Njeh ty špěwałš,
 Ššwěrnje džěłalš
 Ššchědne dny;
 Džěť pať šwjatš,
 Dušči datš,
 Šotpočju ty.

S njebešć mana
 Njeh czi kmana
 Šiwnošć je;
 Šiwa woda,
 Šiž Bóh poda,
 Šotšchěw cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ſo kóždy ſobotu w Šsmolerjez knižničyšćečni w Budyšćinje a je tam ſa ſchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. doſtać.

2. njedzela po tšjoch kralach.

Šil. 4, 13.

Njedzela po tšjoch kralach abo po Šhryſtušowym ſjewjenju dopomni naſ na to, kať je ſo něhdy kraſnoſć naſcheho Šbóžnika w jeho ſłowach a džiwach ſjewila, a kať ſo wón hiſćeže nad ſwojimi wučobnikami pšekraſnjuje, ſo ſo teſ ſ nich wěſta jaſnoſć, bójſte ſwětko a žiwjenje ſwěćzi. Šo je tón Šnješ woprawdže w tnych ſwojich móžny, ſa to naſch teſt ſwěćzi. Š kaťej kšrobloſću tu ſwjaty Pawoł wuſnawa: „Ja wiſhitko móžu pšes teho, kiž mje poſylni, to je pšes Šhryſtuša!“ Wny tola Boha ſameho wšchomóžneho mjenujemy. Njeſda ſo, kať by chžyl ſebi tón jaſoſchtol něſchtó runeho pšchizpicž, kať chžyl prajicž: „Tež ja ſym wšchomóžny?“ Wón rěćzi wſchať wo taťej wšchomóžy, kotraž wot Šhryſtuša wukhadža, kotraž ſo na Šhryſtuša ſałožuje, tola pať wo wěſtej wšchomóžy, kotruž jaťo kšchěćijan ma. Šsměmy tež my tutemu Pawołemu wuſnacžu žyłe a wjeſele pšchilšoſowacž? Bóh dať, ſo mohli na to wſchitzy haj a hamjeň wotmolwicž, hdyž ſmy myſl tuteho ſłowa prawje ſroſymili.

A kšchěćijan móže wſhitko.

1. Tuto ſłowo njecha prajicž, ſo móže kšchěćijan wſhitko móžne. Ženje Pawołej njeje do myſlow pšchilšo, prajicž chžycž: „Wola Boha njeje žana wěž njemóžna, pola mje tež niž.“ Ně, kšchěćijan njemóže wſhitko móžne; kšchěćijanſka wěra njepšchewobrocža njemóžnych cžłowjekow

do wšchomóžnych bohow, njeroſlemja mjeſy, kotrež ſu kóždemu ſtworjenju ſtajene. Jedny drje móže wjazy hacž drugi, a jedny kšchěćijan dołonja wjazy hacž drugi; ale žadny njemóže wſhitko, a wſchitzy hromadže njemóža wſcho móžne. Boha móž nima žaneje mjeſy, ale cžłowſka móž ma jara wjele mjeſow. Pawoł móžeſche wjele wjazy hacž my, wón beſche wuhotowany ſ možu, džiwny cžinicž, wón je kšornyh wuſtrowil a mornyh ſbudžil; ale kól, jemu do cžěła daty, wón njemóžeſche wotbucž a wón ſo tuteje ſwojeje klaboſće ponižnje wuſnawa. Šchtó mjeſ nami nima tež žaneho kóla w ſwojim cžěle a tyſaz kólow wokolo ſo, kotrež njemóže wotſtronicž! Móž naſcha dobyć njemóže, my ſmy ſ njeť jara ſłabi.

Ně, wſcho móžne kšchěćijan njemóže, ale wón móže wſhitko, ſchtož je jemu uſne a potrebne. Šswjaty Pawoł je wo tym rěćzał, ſo je nawuťnył, w kaťkichžkuliz wobſtejnoſćach tež je, ſebi dacž doſć być; ſpokojnoſć jeho wutroby njewotwiſuje wot wužiwanja tnych abo tamnych kłłow, ale kať Bóh jeho wjedže, kať je jemu prawje. Ja móžu wſhitko, to chže prajicž, ja móžu ſo do wſcheho podacž, wſhitko ſnjeſć, wſhitko pšchěćerpicž, ſchtož mój Bóh mi ſćełe.

A hlaj, to woprawdžitny kšchěćijan pšchězo hiſćeže nawuťnje. Špodoba-li ſo Bohu, ſo ma wón kšhudy być: derje, kšchěćijan móže tež kšhudy być; wón njemortoze, ſawicž jeho do njeměra njeſtaja, wón njeſadwěluje, ſ po-božnym poddacžom ſo wón Božim pucžam podcžiſnje a wukupuje cžělnu kšhudobu k duchownej kšhudobje a k ſbóžnoſćzi ſwojeje duſche. Chže-li Bóh, ſo ma kšchěćijan

bohatty bycz: derje, wón móže tež bohatty bycz; wón so njeposbėhuje, so njehordži, tež swoje puntj njesahrjeba, ale knjesej zyrkwe hołduje se skotom, s wyruchom a s maru, wón wopokasuje smilnosć wudowam a syrotam a czini sebi pscheczelow s njeprawym mammonom. Sczele-li Bóh khorosć a bėdnosć: derje, kschesczijan móže tež bėdny a brachny bycz; jemu horjo, kiž so nad nim wopokasuje, so njesda zusa wěz bycz, wón so njestroži, hdyž jeho czećpenje dolho traje, wón so njehordži se swojej czećnosću, jako by wošebity martrač byl, ale so troschtuje: „Gacž runje nasch swonkowny cźlowjek so skasy, wjachaf tón suuts-kowny so wote dnja do dnja wobnowi.“ Chze-li Bóh, kschesczijan móže tež strowy bycz a swoju cźilosć naložicž po Bozej woli; wón swoju strowosć njepodrywa psches wrótne žiwjenje, ale swoje mozy naložuje w pocze swojeho woblicza k službje swojeho Boha a k lěpschemu swojeho bližšeho a stajnje sebi rospomnja: „Njewěsch, so Boža dobrocźiwosć cze k pofucze wjedže?“ Druhe je žiwjenje muža a druhe je žiwjenje žónškej; hinasche je žiwjenje w sjenoczeństwie s dźecźimi a dźecźi-dźecźimi a hinasche w domach bjes dźecźi; hinasche je žiwjenje w mandželstwie a hinasche je žiwjenje nježenjenych; nadawki a saczowanja mlodych su hinasche dnyli wobstarnych: ale kažkuliz so w žiwjenju schlachczi, kschesczijan móže wschitko, móže so do wscheho podacz, móže wschitko bracz, kaž Bóh chze, wscheho parowacz, kaž Bóh chze, wschitko sujesć, kaž Bóh chze, wschitko k wěcznemu žiwjenju naložecž, kaž Bóh chze. To je ta spodžiwna wěz, kotruž ma wěrnny kschesczijan.

2. Za móžu wschitko, praji japošchtol a pschistoji: psches teho, kiž mje pošylnja, to je psches Khrystuša. Bjes tuteho pschistajenja by tamne słowo bylo horde, hrosue, ale nětko je wono ponižne, dobre słowo, kotrež praji: Kschesczijan njemóže nicžo sam wot sebjje, ale wschitko s Khrystušoweje mozy, kaž pišane steji: „Khrystuš je tón winowy pjeńk, my smy te hałosy“, a sako: „S jeho polnosće smy my wschitzy broli hnadu sa hnadu.“

Se swojeje mozy nicčo njemóže czinicž, sčtož dyrbi. Sich wjele to ani nochze, jim njeje Boža wola njebjeske kralestwo, ale jich samžna cźlowiška wola, s cźimž pak so sami sjebaju. Ale tež tamni nadobnišchi cźlowjekojo, kotřiž se wschej prózu sa tym steja, so njebychu po swojej, ale po Bozej woli khodzili, njemóža to dokonjecž, pschezo sako dyrbja to srudne shonjenje cźinicž, so tón hrěch, kiž so naš twjerdže dzerži, nam njemóžne scžini, we wschitkich wobstejnoscach bohabojašne žiwjenje wjesć. Kač je Luther jako mnich w klóschtrje so prózował, se bylsami, s próst-wami a s posćenjom pobožny cźlowjek bycz na swoju ruku, ale kač mało je so to jemu po jeho samžnym wusnaczu poradžilo!

Chzemy-li móž, sčtož dyrbimy móž, dyrbi wscheho-móžny Bóh nam móž k temu spožecž psches Jesom Khrysta, nascheho Anješa. W žanym druhim njeje sbóžnosć, khiba w nim; wón samlutki je nam scžinjeny wot Boha k mudrosći a k prawdosći a k swjeczenju a k wumozenju. Wón je do swěta pschischoł, hrěschnikow sbóžnych cźinicž, tych wumozenych hrěschnikow chze wón pak tež s mozu pošylnicž po smutskownym cźlowjeku, kmanych scžinicž k pobožnemu žiwjenju a skutkowanju, k pschewinjenju swěta, kiž je wočoło naš tak tež w naschej wutrobje. Kschesczijan móže wschitko, hdyž ma Khrystuša, a njemóže nicžo, hdyž jeho nima; jenož w nim leža korjenje nascheje duchowneje mozy, jenož psches móž jeho bylnosće my wschitko samóžemy.

Pošylimy so, lubi bratsja, w tym Anješu a w tej mozy jeho bylnosće, so bychmy mogli wschitko derje dokonjecž a wobstacz.

Samjen.

Pschi Jesušu je derje.

D hdy by tola kóždy wjedzil,
Kač derje je pschi Jesušu,
Tón wěcže njeby ženje bedzil
Pschi cźelnym hrěschnym wješelu:
Ně, wón bė wostajiwšchi wscheho
Tež khwatal k swojom' Jesušej,
Kiž wschaf tež wulupil je jeho
Psches swoju swjatu drohu krej.

Ach, so by tola kóždy wjedzil,
Kač derje je pschi Jesušu,
Tón wěcže njeby wjazny bledzil,
So pschi nim pschezo srudni su:
Ně, pschi nim dusche wužiwaju
Schcže wjetsche krašne wješele,
Gacž sbožowni na swěcže maju,
Gacž žyly swět dacž samože.

D so by tola kóždy wjedzil,
Kač krašnje je pschi Jesušu,
Slej, tón by wěcže s cžakom rjedzil
Wot hrěchow swoju wutrobu:
So by tež do nje' saczahnyla
Ta sbóžna radosć Khrystuša
A njeby dlěje lubo mēla
Te cźelne hrěschne wješela.

Haj, hdy by tola kóždy wjedzil,
Kač derje je pschi Jesušu,
Ja wěcže wēm, tón njeby bedzil
Pschi wopiwzacy a pschi hraczu:
D hlaj! tón wěrnny kschesczjan snaje
Wschaf rjeńsche sbóžne wješele,
Kiž psches to žiwjenje won traje
A krašne plody pschinješe.

D derje tym, kiž tudy maja
We mērje swojoh' Sbóžnika,
Čzi ženje tu bycz njetrjebaja
We žanym kschiczu bjes troschta:
Ně, tajkim pschezo s njebjek dele
Tón bójski troscht so wuliwa,
Kiž jim tón swjaty Duch sam sczele,
Kač derje je po' Jesuša.

A so by wschitzy dopósnali,
Kač derje je pschi Jesušu,
Je nusne, so by powjedali
Čzi, kotřiž hužom pschi nim su
Dym, kiž 'schcže sdaleni wot njeho
Tu bójsku radosć njesnaja,
Duž lubuja 'schcže wysche wscheho
Te sčle a hrěschne wješela.

Duž, lube dusche, powjedaježe,
Kač derje je po' Jesuša,
A hdyž tež woni runje, — hlaježe —
To kamo rady nješlyšcha:
Jim tola pschezo sako praježe,
Wy sprawni bratsja, s lubosću
A wschaf so na nich njehněwaježe,
Hdyž s woprědka tež hněwni su.

Hlaj! praježe jim, kač derje maju
So tajzy hužom na swěcže,
Kač tajzy tu žno wužiwaju
Tak wulki džel tej' sbóžnosće:

A hdyž tež swěrní sawostanu,
Haj, swěrní ku hacž do smjercze,
We cžichim spanju wotbal cžahnu,
Hdyž wěcžnje wěcžna sbóžnosć je.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

lajste myšle nadendžech, Bože słowo cžitajo.

Podawa swěrnj cžitač „Bomhaj Bóh-a“.

(Potracžowanje.)

I. knihi Mójšafowe, 48. staw.

Sakubowe wotkasanje Efraima a Manafesa dla.

II. 1—7. Sakubowe žiwjenje, bohate na pscheměnjenjach, khwata na tónz; Josef shoniwšchi, so je nan khorj, khwata je swojimaj synomaj t njemu. Hdyž na wschě plubjenja Bože, kotrež ku so jemu dostale, hlada, wobjimuje jeho do smjercze duch wěschćenja; wón sdžěli najprjedy lubowanenu synej Josefej, so jemu w synomaj Efraimje a Manafesku džěl prawa sa přenjeho narodženeho pschidžěli.

1. Potom, to je někotry cžah po tym, sčtož je so nam na 47. stawje wot 29. sčtučki sem powjedalo, hdyž Sakub, tuleny wot wysokeje staroby, hižo cžujesche, so so jeho smjercž bliži, běsche Josefej drje psches pólkw, kotrychž bě Sakub sam pólkw, sdžělene: Slej, twój nan je sčhoril. A wón wsja sobu swojeju, psches 20 lět stareju synow, Manafesa a Efraima; pschetož tak běsche nan, kotryž cžyjsche swojeju wnutow do swojeje smjercze hišcže požohnowacž a do Israelskeje wošady, do kotrejež hišcže nje- plušejstaj, pschijecž, hižo prjedy šebi srěcžal.

2. Duž bě Sakubej prajene: Slej, twój syn Josef dže t tebi. A Israel so pošyni šhrabajzy so je swojimi šlabymi mozami a šyndy so we ložu, so by stutk, na kotryž bě so hotowal, tež tak mohł wutonjecž, jako so šlušča, a džejsche t Josefej, hdyž bě tón se swojimaj synomaj šastupil:

3. Wšchomóžny Bóh šjewi so mi psched něhdže 70 lětami w Lušu, w Kanaanškim kraju, hdyž běch so na pucž nastajil do Mesopotamiskeje do Bethueloweho doma, kotryž je wótžny dom mojeje maczerje, a požohnowa mje.

4. A džejsche se mni: Slej, ja cžzu cži so dacž rostosć a so pschijporjecž, a cžzu wot tebe wulki lud ščžinicz; a cžzu tutón kraj swojemu synjenju po tebi t herbštwu dacž wěcžnje. Nětko teho dla dyrbitaj po mozy, kotruž je mi, wótžej Israelskeho naroda, Bóh tehdy špožčil sa pschichod swojeho wušwoleneho naroda, twojej synaj Efraim a Manafes, kotrajž staj tebi so narodžiloj w Egyptowskim kraju, prjedy hacž šym t tebi do njeho pschichod, mojej bycž, runje kaž Ruben a Simeon mojimaj přenimaj narodženyjstaj staj runaj. Sa swojeje synaj staj t tutym pschijataj.

Tak nastaj t Sakubowych 12 synow 13 narodow, dokelž wu- khadžestaj t Efraima a Manafesa wošebitaj narodaj.

Přeni narodženy dostawasche dwoje namrěštwó. Dokelž cžyjsche Sakub Rubenej přeni narod wsacž, dokelž pak tež nječasche jenož šyneje swojeje lubowaneje Rahele wscho pschiwobrocžicž, dha dže- jsche wón prawa přenjeho naroda pschidžěližny dwoje namrěštwó Josefej, přenje měšto mjes bratrami a šnježštwó nad nimi pak šudžc.

6. Kotrychž ty pak po nimi budžejch plodžicž, dyrbjaj twoji bycž, maja sa tvoje džěcži placžicž, a njedyrbjaj teho dla wošebity narod šaložicž, ale dyrbjaj so mjenowacž po swojich bratrach w jich herbštwje, a teho dla maja so jich šplahi t plahomaj jeju bratrow Efraima a Manafesa pschilicžicž.

Hacž ku so Josefej hišcže drusy synojo narodžili, wo tym nam šwjate pišmo ničžo nješdžěli. Móžno pak, so ku woni Efraimowym a Manafowym šplaham pošdžišcho w bibliji pschi- licženi.

7. A hdyž ja t Mesopotamiskeje pschidžech, wumrje mi Rahele, mandželska po mojej wutrobje, na kotruž so nětko, wuhladažzy tebe a duzy smjercži napschecžiwó wošebje dopominam, w Kanaanškim kraju, na pucžu, jako běch hišcže jene hono wot Efrata, kotrež nětko je Bethlehem.

S tym je so hišcže jena pschicžina pschidała; cžinju to, so bych wopomnil cžescž swojeje lubowaneje Rahele, kotraž je tam tak šah wumrjela. Tvoje powyščenje, so šy byl t wumóžerjom

mojeho doma, njeje docžakala; ale ja šym jeje wopomnecže, kotraž je tak šah so nam minyla, nětko t tym cžescžil, so šym twojemu synow pschijal sa swojeju synow wot njeje, a so jeju postaju šejinyjstaj přenimaj narodženyjstaj runeju.

III. 8—22. Hdyž Sakub Efraima a Manafesa požohnuje, ma so Boži Duch wěschćenja na žhle wošebite waschnje wopokasacž, doniž wón hišcže swojich druhich synow požohnuje. Šo Božim potajnym wodženju postaji wón mlódscheho psched staršcheho, po waschnju šwobodneho wušwolenja Božeje hnady, kaž je so hižo wospjet wopokasala, porjad w pschirodže pschelamajzy. To je po- dawł wulkeje wažnoty sa pošdnišche stawišny wobeju šplahow.

8. A Israel wuhladažzy Josefoweju synow džesche, dokelž cžyjsche nětkole so t nimaj rostecžecž: Sčto staj taj? niž teho dla, so njeby wjedžal, sčto je pódla Josefa hišcže wó štwje, ale so by požohnowanju šwjatocžny šapocžatk dal.

9. Josef wotmolwi swojemu nanaj: Wónaj staj mojej synaj, kotrejuž je Bóh mi tudy dal. Wón džesche: Pschijwedž wsčhat mi jeju šem se mni, so ja jeju požohnuju.

10. Pschetož Israelowej wocži běschtej, kaž něhdny Šsaakowej, cžěmnej, staroby dla, so njemóžesthej derje widžecž. Tak dyr- bjesthaj mlódsženzaj blisko pschi nim štejecž, cžyjsche-li so nad jeju pohladže radowacž a so tak t požohnowanju pschihotowacž. A Josef jeju t njemu pschijwedže a staji jeju mjes nanowej koleni, so by wón jeju blisko pschi šebi měl. Wón pak wokošča a wob- jima jeju.

11. A džesche t Josefej: Slej, ja šym tvoje woblicžo widžal, sčtož šebi nješym myšlit, mjenujzy, so je tebe džiwje šwěrjo se- žrało. A hlej, Bóh njeje mi jenož tole wješele špožčil, so šym tebe šašo wohladal, ale je mi tež dal twojemu synow widžecž.

12. A Josef jeju wsja t jeho šlina — mjes kolenomaj, hdyž běschtaj štejalaj; pschetož t pschekrašnjeneho nanoweho woblicža wón špósna, so je nan nětko wot Duchu Božeho pošběhjeny a rostwětleny, a so je tak wškomit šwjatocžneho požohnowanja pschichod, a pschihili so t nimaj se swojim woblicžom t šemi.

13. A pschihotowawšchi so tak, wušpěwajzy paczerje, so by žohnowanje pschijal, wsja Josef wobeju, Efraima do swojeje praweje ruki a Manafesa do šeweje ruki napschecžiwó Israelej, dokelž hinaš njemějšche, šhiba so přenjemu narodženemu wjetšchi džěl žohno- wanja pschihšlušča, a so ma tón teho dla pod wótžowej prawej ruku štejecž; a pschijwedže jeju t njemu.

14. Ale Israel wuššestheje šwoju pravu ruku a njepoži- ju na Manafesa, jej napschecžiwó štežazeho, ale na Efraimowu, teho mlódscheho šlowu, so běschtej jeho ruzy psches ššchiž položenej; a cžinješche wědomnje tak se swojimaj rukomaj, pschetož Manafes bē přeni narodženy; jemu pak nochyjsche po wodženju šwjateho Duchu, t kotrymž bē nětkole napjelny, šlowne žohnowanje pschidžělicž, ale Efraimej; teho dla mějšche ruzy ššchižowacž.

Tu najpomni so přeni ras, so žohnowazy ruku cžlowjeje na šlowu položil; pošdžišcho štawa so to cžascžišcho, 1. pschi žohnowanju; 2. hdyž je so šhorjny wuštwowjenje dostalo; 3. hdyž je so cžlowjeje šwjaty Duch šdžělit; 4. hdyž je so cžlowješ sa šaštojstwo wušwjecžil; abo tež 5. pschi pošwjecženju t smjercži, a to a) pschi šwěrjatak sa wopor a b) pschi šašudženyh.

Ruzy je so šutkowazaj móž t dusche wošebje dowěriła; ruka wozdi najwjššche ideje t kowatnje myšlow do kraleštwá widžom- neho. Teho dla šu ludžo ruku hižo šah naložowali, so bychu t njeje šhorosče hožili, so bychu žohnowanje a poklecže druhim pschidžěli.

Tuto ššchižowanje pokasuje na wuškod wscheho žohnowanja, kotrež mašch pytač w Šbóžnikowej smjercži na ššchižu; pschetož so je wón byl t poklecžom sa naš, dha je žohnowanje šašo t nam dósčlo.

(Potracžowanje.)

Štawišny rekruty t lěta 1813.

(Šo franžowskim piša — c —.)

Sako se šymu dyrkotajo šastupich, wobrocžesche cžeta Marhata šwoju ššerú šlowu so jara džiwajó nad mojim wulkim šožuchom a šhatržinka šawola: „Josef tu je!“ Šhatržinka běsche so šwoju njedželsku draštu woblekla, rjanu šmuhatu šuknju, cžerwjeny ššoržuch a rjanu bortu t módreje židy a cžornymi šomocžanami bantami.

Šnydom wona pschiběžaj mje wobjimacž, prajizy: „Ša džē wjedžach, so so njebudžejch tutej šymy bojecž.“ Běch tak šbožorny,

so njemóžach ani fłowczka prajicź! Wušlecźech ǰo ǰwój koźuch a powóńnych jón i rukajzami na seźenu. Teho runja ǰo tołšte stupnje knjesa Gouldena wusuch a czujach, so bēch se sbožom zyle sblēdnyl.

Njemjedźach, sčto prajicź, ale nadobo wuwolach: „Haj, Khatrżinka, tu je sa tebe dar! Ale najprjedy dyrbišch mje wob-
jimacź, prjedy hač ty tysku woczinišch.

Wona posčicźesche mi ǰwojej rjanej rōwojtej liczy a potom pschistupi k blidu; czeta Marhata pschistupi teź, so by to widźala. Sa stejach sady a moja wutroba pulotajsche. Khatrżinka nitku rošwajaja a tysku wotczini; w tutym wofomiku ǰo bojach, so czašnik rjany došč njebudze. Ale po khwilzy Khatrżinka zyle czicho sasto: „Ow mój je, kał rjany to je! To je czašnik!“

„Haj“, dźesche czeta Marhata, „to je něščto jara rjane, nješym ženje tajki rjany czašnik wobladal... Wóhla rjez, so je se blēbora.“

„Ale wón je se blēbora“, prajesche Khatrżinka na mnje pohladujo a ǰo mje woprašeschejo.

Nětko ja wotmolwich: „Wóhli dha wy wēricź, czeta Marhata, so bych ja tej, kotruž bóle lubuju, hač ǰwoje žiwjenje, czašnik daril i posblēbornjenego kopora? Sdy bych ja to czinił, bych ǰo ǰam sazpił, kaž tute blōto na mojich czrijach.“

Zako to Khatrżinka ǰhješesche, polozi wona ǰwojej ruzy wokoło moju schiju a ja ǰebi mjes tym myšlach, so je to naj-
rješchi džeń mojego žiwjenja. Njemóžach ju wjazy puščecźicź. Czeta Marhata ǰo woprašča: „Sčto dha je tu na schklenzu molowane?“

Tuž wsach czašnik do ruki a prajach: „Tute molowanje, luba czeta, wosnamjeni dweju ǰlubjenju, kiž ǰo bóle, hač móže cźlowjel to wuprajicź, lubujetaj, Jōsefa a Khatrżinku. Jōsef dawa ǰwojej lubzy rōžowy wonjesch, kotraž chje jón i ruku pschijecź.“

Zako bēsche ǰebi czeta Marhata czašnik došč dolho wob-
hladała, prajesche wona: „Wój, Jōsefo, te mni, so bych cze wot-
koschala, widžu derje, so ǰy sa tajki czašnik dolho dźelacź a lutowacź dyrbjał a widžu teź, so ǰy dobry dźelacźeń a so nam czešč czinišch.“

S wješkoscźu ju wobjimach a wot tuteho wofomika ǰem hač do pschipołdnja Khatrżinzynu ruku wjazy njepuščecźich. Jenož na ǰo pohladajzy bēchmoj sbožownaj.

Czeta Marhata pjeczesche pampuchi, ale mój na nju njefedźbo-
wachmoj. Sallē jako ǰo wona ǰwoju czerwjenju ǰuknju woble-
kawschi naju k blidu pscheprošy, widžachmoj rjany rub, wulku schlu poliwki, winowy karan a rjane brune pampuchi na schērofej schli ǰrjedź blida. To naschey woczni wosšchemjesche a Khatrżinka dźesche: „Ssydń ǰo, mój Jōsefo, mi napscheczo, so cze derje widžu. Dyrbišch mi teź czašnik prawje pschipołkucź, pschetož njewēm, hđze jón pschipołnacź.“ Položich jej rjeczast wokoło schije a potom jedźach-
moj. Derje nam ǰłodźesche; wonka bēsche zyle czicho, w khachlach drje woheń knysťotajsche. Wulka schēra kōcźka ǰo k nam pschi-
lischesesche.

ǰo wobjedze Khatrżinka spēwasche. Mējesche mily ǰlōš, kiž ǰo k njebju posbēhowasche. Sa teź zyle czicho ǰobu spēwach. Czeta Marhata, kiž teź na lubej njedželi njemóžesche prósdna ǰedžecź, sapocza pschajcź. Kōło schwōrczesche a wschitzy tšjo ǰe-
dźachmy w dobrym mērije. Sdyž bēchmoj spēw dospēwaloj, sa-
spēwachmoj druhi.

To trajesche hač do schtyrjoch. Sapocza ǰo miščkricź, a nōž hladašche hižo do jstwy. Wnyšlachmoj na dźelenje a šrudnaj ǰe-
dźachmoj pschi khachlach, w kotrychž czerwjenne plomjo rejwasche. Khatrżinka tšcōzesche mi ruku, ja hłowu powšchach, bych ǰmjercź rady dlēje wostal. To trajesche ǰuano pol hodžiny, hdyž czeta Marhata sawola: „Sschisch, Jōsefo, . . . je czaš, so dźesch; mēšacź do ǰrjedź nozy njeschadźa, wonka budze bōrny cźma, czorna kaž kolmas a pschi tutej wulkej symje ǰo spēšchnje nješbože stanje.“ To prajizy wsja wona mój tołšty mantl je seźeny. Dyrbjach ǰo sašy cźrije knjesa Gouldena wobucź. To czinjach jara pomalku, a najradšcho bych to sto lēt dolho czinił, ale bohužel mi czeta pomhasche.

Wokoschach czetu a Khatrżinku, kiž ničō wjazy njeprajesche; potom wotewrich durje.

„Schwataj!“ prajesche czeta.

Dobru nōž, Jōsefo, dobru nōž“, wolasche Khatrżinka. „Nje-
šabudź pschichodnu njedželu sašy pschińcź.“

Wobrocźach ǰo a kowach i ruku. Potom sapocžach bēžecź, njeposbēhujō hłowu, pschetož syma bē tał wulka, so mi woczni ǰhšlowaschey.

Tak bēžach nimale dwazhyczi mješschinow a lēdma ǰebi do-
wolich dychacź, nadobo saštyšchach nasdala dychawy ǰlōš:
„Wer da!“

Sa napjaty do cźmoweje nozy hladach a wuhladach nēhdže 50 kroczelow pschede mnu wopimeho wokolonoscherja i mjenom Pinazle. Tōn khodzesche i wulkim korbon, w koźuchowej cźapzy, wolkmjanych rukajzach a i tołšty mlijom. We rukomaj mējesche latańju, kiž jeho, i palenzom sčerwjenjene wobliczo, jeho masanu, je ǰolthymi sčerwjenjeschymi wobrosčenu brodu a jeho nōš, tołšty kaž kolmas, wobkwētesche; kaž wjelk rosdžerasche ǰwojej maķej woczzy, wospjetujzy: „Wer da!“

Tutōn Pinazle bēsche najmjēschi njeploch po zlym kraju, w šandženym lēče bēsche i knjesom Gouldenom šle wifki pomēł; knjes Goulden žadašche wot njeho pjenjesy sa czašnik, kiž bēsche jemu farał Klustedt pschepodał, so by jón knjesej Gouldenej dał. Ale Pinazle wobkruczesche, so je pjenjesy hižo mi dawno pschepodał, a to teź psched ǰudnikom pschisahasche. Ale wobaj zyle wēscze wjedźachmoj, so na tanym dnju njebēchmoj ǰwoje wobydenje wopuschecźikoj. Mimo teho bēsche jeho Khatrżinka na fermuschnych rejach wotpokasala, dokelž wschitko wo czašniku wjedžesche a dokelž mje lubowasche.

Tutōn pscheklepany paduch mje teho dla jara hidžesche, a malo ǰo tudy wješelach, jako jeho ǰrjedź pucza setkach. Ale k mojemu sbožu bēsche na mojej lēwizy sežeska, kiž nimo pohrjebnischesa wje-
dzesche. Semu njewotmolwjejo tam doběžach.

Nětko wón šhuda, sčto bēch, a sawola njemdrje: „Hej, hej, ty khromlako mały! . . . czašaj! . . . czašaj! . . . Chzu tebi dobry wječor prajicź. Ty pschindžesch wot Khatrżinki, czašnikowy paducho ty!“

Sa pał bēžach kaž sajaz psches knēhowne mjeczele. Sapocza najprjedy mje doščahucź, ale jeho korb jeho molesche, a jako widžesche, so jemu wucześnu, polozi ǰwojej ruzy wokoło huby, wolkajzy: „Wscho jene, ty khromlako, wscho jene. . . Tebe hižo potrejchi. . . Dyrbišch teź hiščcze do mēry. . . Nětko wosmu wschitkich khromnych, bohanych, na pol šlepnych. . . Dyrbišch do wójny i druhimi a tam wostanjesch i nimi. . . ha-ha-ha! . . .“

Ssmējesche ǰo, kaž ǰo tajki wopiwz ǰmēje. Sa doběžach do mēsta a mējach lēdma došč mozy dychacź. Džakowach pał ǰo Bohu, so bēch tutu sežesku namakal. Pschetož ludžo prajachu, so Pinazle stajnje i nožom kała, hdyž ǰo bije. Tōn by mi šle sejhracź mohł.

(Potracžowanje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Nowe wólby do khēžorstwoweho šejma stej psched durjemi. Kajke budza? To je wulke praščenje. W šakšej Łužizy njekbu wuhlady dobre. Žitawski wokrješ je hižo psches sozjaldemokratu šastupjeny a w Lubijskim mējesche sozjaldemokrata jenož malo ǰlōšow mjenje hač konservativny a w Budyškim wokrješu hrošy teź czeška bitwa a njeje sozjaldemokrata teź bjes wuhladom, hdyž konservativna a reformasťka štrona ǰwoje ǰlōšy roščcžepitej.

— Wšychnoscź je psches poczesčazze pižma wusnamjenilo žrtwinskiju pschedštejczerjow Klimanda w Kalezach a Mēšcherja w Šitku kaž teź khēbetarja Schwurata w Kalezach.

— Nowe wolkarne woblecženje je psches dobrowólne dary Budyšchinskta wofada dostała. Budyšchinskta wofada je ǰwoju woporniwoscź sa Boži dom sašo rjenje wopotajala.

K rozpominanju.

Wschitko ǰluzi k twojom' sbožu,
Sdyž ǰo jeno Bohu dasch;
Czašaj jeno mału khwilu,
Czašaj, so kōnz doczakašch.

Dalšche dobrowólne dary sa wbohe armenisťe šyroty.

S Michalsťeje wofady psches knjesa fararja Kādu:
Wot šyroty i M. 10 hr.
L. w Š. 2 "

hromadže 12 hr.

W mjenje wbohich šyrotow wutrobny džak.

Gólcź, redaktor.